

Sygn. akt I C 209/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jan Brzęczkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Kaszyńska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2013r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Przedsiębiorstwa (...), w S.**

przeciwko **R. G. i J. G.**

o zapłatę

1. Nakaz zapłaty z dnia 3 czerwca 2011r. wydany przez Sąd Okręgowy w Kaliszu, w sprawie I Nc 47/11 utrzymuje w mocy w całości;
2. Zasądza od pozwanych R. G. i J. G. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) w S. 5 000 PLN tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO J. Brzęczkowski

UZASADNIENIE

Pozwem nadanym dnia 31 maja 2011 r. powódka Przedsiębiorstwo (...)w S. wniosła o wydanie nakazu zapłaty z weksla i orzeczenie, że pozwani R. G. i J. G. mają solidarnie zapłacić powódce kwotę 88.031 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania (k. 2-3).

W uzasadnieniu pozwu podano, iż powódka jest w posiadaniu weksla in blanco, którego wystawcami są pozwani. Powódka wypełniła weksel w wysokości zobowiązań pozwanych z tytułu dostarczonych środków do produkcji rolnej.

Sąd Okręgowy w Kaliszu nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 3 czerwca 2011 r. sygn. akt I Nc 47/11 (k. 60) nakazał pozwany R. G. i J. G., aby zapłacili solidarnie powódce Przedsiębiorstwu (...) w S. kwotę 88.031 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 kwietnia 2011 r. oraz kwotę 1.101 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W dniu 24 czerwca 2011 r. (k. 65-68 i 73) pozwani R. G. i J. G. w zarzutach od nakazu zapłaty wnieśli o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów procesu. W uzasadnieniu zarzutów pozwani zakwestionowali nieprawidłowe wypełnienie weksla, gdyż pozwani uiścili wszelkie należności wobec powódki.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanych (k.137-138) wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty w całości.

Strony wymieniły liczne pisma procesowe, które nie zmieniają ich stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwani R. G. i J. G. prowadzą gospodarstwo rolne o powierzchni ok. 80 ha wraz z dzierżawami. Pozwani zajmują się głównie uprawą buraków cukrowych oraz produkcją mleka.

(dowód: zeznania pozwanego R. G. nagranie 00:20:48-00:48:32 - płyta koperta k. 337)

Powódka Przedsiębiorstwo (...) w S. od kilku lat dostarczała pozwanym środki do produkcji rolnej w postaci nawozów, środków ochrony roślin, zboża, itp. Pozwani otrzymywali towar z odroczonym terminem płatności.

(okoliczności bezsporne)

Na początku współpracy pozwani podpisali weksel, w celu zabezpieczenia należności powódki wobec pozwanych.

(dowód: zeznania pozwanego R. G. - nagranie 00:20:48-00:48:32 - płyta koperta k. 337 i pozwanej J. G. - nagranie 00:48:32-00:56:00 - płyta koperta k. 337)

W okresie objętym pozwem powódka dokonała sprzedaży towarów na rzecz pozwanych w następujących kwotach:

- 30.955,50 zł - w dniu 31 marca 2009 r. z terminem zapłaty 25 listopada 2009 r.,
- 27.637,28 zł - w dniu 17 kwietnia 2009 r. z terminem zapłaty 25 listopada 2009 r.,
- 14.911,94 zł - w dniu 2 czerwca 2009 r. z terminem zapłaty 17 grudnia 2009 r.,
- 229,92 zł - w dniu 12 czerwca 2009 r. z terminem zapłaty 20 grudnia 2009 r.,
- 1.776,27 zł - w dniu 16 czerwca 2009 r. z terminem zapłaty 22 grudnia 2009 r.,
- 2.242,77 zł - w dniu 22 czerwca 2009 r. z terminem zapłaty 21 grudnia 2009 r.,
- 74,75 zł - w dniu 15 lipca 2009 r. z terminem zapłaty 24 grudnia 2009 r.,
- 470,16 zł - w dniu 16 lipca 2009 r. z terminem zapłaty 24 grudnia 2009 r.,
- 580,18 zł - w dniu 3 sierpnia 2009 r. z terminem zapłaty 24 grudnia 2009 r.,
- 2.988,51 zł - w dniu 5 sierpnia 2009 r. z terminem zapłaty 20 grudnia 2009 r.,
- 1.720,19 zł - w dniu 28 września 2009 r. z terminem zapłaty 30 grudnia 2009 r.,
- 1.938,20 zł - w dniu 30 czerwca 2009 r. z terminem zapłaty 30 grudnia 2009 r.,
- 4.503,98 zł - w dniu 5 października 2009 r. z terminem zapłaty 30 grudnia 2009 r.,
- 41.525,59 zł - w dniu 30 grudnia 2009 r. z terminem zapłaty 6 stycznia 2010 r.,
- 398,47 zł - w dniu 9 lipca 2010 r. z terminem zapłaty 31 lipca 2010 r.,
- 2.727,74 zł - w dniu 9 września 2010 r. z terminem zapłaty 30 listopada 2010 r.,
- 193,99 zł - w dniu 22 września 2010 r. z terminem zapłaty 25 września 2010 r.,
- 2.180,30 zł - w dniu 22 października 2010 r. z terminem zapłaty 22 grudnia 2010 r.,
- 26.196,17 zł - w dniu 21 grudnia 2010 r. z terminem zapłaty 30 grudnia 2010 r.

(dowód: faktury i Wz – k. 6-40)

Pozwany dokonał następujących wpłat na rzecz powódki:

- 15.000 zł - w dniu 15 grudnia 2009 r.,
- 39.547,20 zł - w dniu 12 stycznia 2010 r. na poczet faktury z dnia 30 grudnia 2009 r.,
- 10.000 zł – w dniu 14 kwietnia 2010 r.,
- 20.000 zł – w dniu 21 lipca 2010 r.
- 193,99 zł – w dniu 13 września 2010 r.,
- 24.900 zł – w dniu 28 grudnia 2010 r. na poczet faktury z dnia 21 grudnia 2010 r.
- 5.000 zł - w dniu 16 marca 2011 r.

(dowód: wyciąg z rachunku – k. 44, 45, 48, 51, KP – k. 49, 50)

Pozwany częściowo uiścił należności z pięciu powyższych faktur, z których pozostała do zapłaty kwota:

- 15.761,51 zł – faktura z dnia 31 marca 2009 r.,
- 22.004,01 zł - faktura z dnia 17 kwietnia 2009 r.,
- 1.978,39 zł – faktura z dnia 30 grudnia 2009 r.,
- 177,27 zł – faktura z dnia 9 lipca 2010 r.,
- 1.296,17 zł – faktura z dnia 21 grudnia 2010 r.

(dowód: nota odsetkowa - k. 41, rozliczenie – k. 47)

Powódka obciążyła pozwanego odsetkami wyliczonymi na dzień 26 lutego 2010 r. w wysokości 3.055,73 zł, na którą wystawiła notą odsetkową. Wymienione odsetki pozwany uiścił w dniu 10 marca 2010 r.

(dowód: zeznania pozwanego R. G. nagranie 00:20:48-00:48:32 - płyta koperta k. 337, nota odsetkowa – k.41-42, wyciąg przelewu – k. 43)

Należności pozwanych wobec powódki wynoszą kwotę 88.031,88 zł, w tym 77.756,25 zł należność główna + 10.275,63 zł odsetki do dnia 29 marca 2011 r.

(dowód: rozliczenie – k. 47)

W dniu 31 marca 2009 r. powódka wypełniła weksel na kwotę 88.031 zł z terminem wykupu 5 kwietnia 2009 r.

(dowód: weksel – k. 58)

Powódka wezwała pozwanego do wykupu weksla.

(dowód: wezwanie wraz z dowodem doręczenia – k. 4-5)

Pozwani dokonywali zamówień w punkcie sprzedaży powódki w P.. Pozwani odbierali towar w punkcie sprzedaży w P., a w przypadku dużej ilości towaru był on dostarczany transportem własnym powódki lub zleconym przez powódkę firmom zewnętrznym.

(dowód: zeznania M. K. (1) – k. 244v-245)

Pozwany odbierając towar podpisywał dokumenty WZ i stemplując pieczętą gospodarstwa rolnego. Powódka dysponując potwierdzeniem odbioru towaru wystawiała pozwanym faktury, które przesyłała pozwanym.

(dowód: zeznania powodowej spółki – R. K.– nagranie 00:02:12-00:20:48 płyta k. 337)

Pozwani należności wobec powódki regulowali z opóźnieniem. Przez kilka lat pozwani dokonywali spłaty zaległości wobec powódki na koniec każdego roku kalendarzowego po zbiorach buraków cukrowych.

(dowód: zeznania pozwanego R. G. nagranie 00:20:48-00:48:32 - płyta koperta k. 337)

Pozwani kilkakrotnie otrzymywali zestawienie należności wobec powódki. Pozwani co roku dokonywali płatności z opóźnieniem. Pozwani nie kwestionowali wysokości zadłużenia. Pozwani nie kwestionowali, iż nie otrzymali towaru, na który wystawiono im fakturę. Pozwany po otrzymaniu każdego wezwania do zapłaty dzwonił do wiceprezesa powodowej spółki R. K.i deklarował spłatę należności w coraz późniejszym terminie. Jeżeli pozwany wpłacając należność nie określił, za jaką fakturę wpłaca, to powódka zaliczała ją za najwcześniej wymagalną fakturę. Powódka ma system księgowy (...), który jak dotąd nie popełnił błędu zaksięgowania wpłaty należności.

(dowód: zeznania A. F. – k. 243v-244, T. M. - nagranie 00:02:22-00:27:25 płyta – k. 307).

W dniu 27 marca 2009 r. dokonano dostawy dla pozwanych nawozów sztucznych (...) w ilości 24 t, a kolejna dostawa nawozów sztucznych (...) w ilości 24 t miała miejsce w dniu 16 kwietnia 2009 r.

(dowód: zeznania M. K. (2) – nagranie 00:01:14-00:22:46 płyta k. 330, list przewozowy i WZ – k. 141, WZ – 142)

Pozwani dysponowali zgodą powódki na spłatę należności do końca 2010 r.

(dowód: zeznania A. F. – k. 243v-244)

Pismem z dnia 17 marca 2011 r. pozwany R. G. zwracał się o przesunięcie terminu płatności 50 % należności do końca sierpnia 2011 r. i 50 % do końca 2011 r.

(dowód: pismo – k. 143)

Należność objęta powództwem została wyegzekwowana przez komornika na podstawie nakazu zapłaty z weksla zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. W toku egzekucji pozwany wnioskował tylko o zwolnienie z zajęcia rachunku bankowego i wierzytelności z tytułu dostaw mleka.

(dowód: zeznania powodowej spółki – R. K.– nagranie 00:02:12-00:20:48 płyta k. 337)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a zwłaszcza w oparciu o złożony weksel i pozostałe dokumenty, a także w oparciu o zeznania świadków i stron z poniższymi zastrzeżeniami.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanych R. G. i J. G. w części, w której twierdzą, że nie zamawiali i nie odebrali towaru w postaci 2 dostaw nawozów (...) po 24 t każda w dniu 27 marca 2009 r. i w dniu 16 kwietnia 2009 r., za które wystawiono faktury z dnia 31 marca 2009 r. i 17 kwietnia 2009 r. Należy bowiem podkreślić, że powódka przedłożyła dokumenty WZ, na których znajduje się pieczętą gospodarstwa rolnego pozwanych, której pozwany nikomu nie udostępniał. Ponadto zgodne zeznania świadków A. F. i T. M. oraz w charakterze powodowej spółki R. K.wskazują, że pozwany nie kwestionował odebrania przedmiotowego towaru i wystawionych 2 spornych faktur poza toczącym się postępowaniem sądowym. Pozwany nie kwestionował tych faktur także w toczącym się postępowaniu egzekucyjnym na podstawie nakazu zapłaty wydanego w toczącym się procesie. Należy także podkreślić, że pozwany otrzymał notę odsetkową, obejmującą odsetki za opóźnienie płatności m.in. precyzyjnie wskazanych spornych faktur i zapłacił niniejsze odsetki, a zatem nie kwestionował zasadności ich naliczenia od obecnie podważanych faktur. Nie

są także wiarygodne zeznania pozwanego, że nie jest prawdopodobne zakupywanie nawozów sztucznych w okresie wiosennym, gdyż są one wówczas najdroższe. Trzeba zauważyć, że zasady agrotechniki wskazują, że wysiew nawozów sztucznych jest dokonywany najintensywniej w okresie wiosennym. W związku z tym zgodnie z zasadami ekonomii ich ceny są wówczas najwyższe w efekcie najwyższego popytu. Pozwany zasadnie zeznał, że zapobiegliwi rolnicy dokonują zakupu nawozów sztucznych w grudniu, kiedy ich cena jest niższa z uwagi na mniejszy popyt w okresie zimowym. Należy jednak podkreślić, że wcześniejszego zakupu dokonują tylko rolnicy posiadający odpowiednie środki finansowe na ich zakup. Natomiast zeznania powyższych świadków wskazują, że pozwani co roku mieli problemy z rozliczeniem się z należności za dostarczone środki produkcji rolnej w danym roku, a więc w konsekwencji nie dysponowali środkami finansowymi na wcześniejszy zakup nawozów sztucznych na następny rok. O braku środków finansowych pozwanego świadczy również okoliczność, że pozwany nie był na tyle zapobiegliwy, żeby uzyskać 5 % rabatu w przypadku terminowej zapłaty należności i braku konieczności uiszczenia odsetek za opóźnienie. Ponadto niewiarygodne są zeznania pozwanego, że pismo na k. 143 dotyczyło odroczenia terminu płatności tylko zakupionych środków chemicznych. Należy bowiem podkreślić, że zeznania pozwanego są wewnętrznie sprzeczne, gdyż pozwany zmienił zeznania, gdy zorientował się, iż zeznał, że pismo dotyczy odroczenia terminu płatności także spornych faktur. Należy także podkreślić, że pismo to nie zawiera żadnej informacji o kwestionowaniu przez pozwanego należności wobec powódki z jakiegokolwiek faktury, czy w jakiegokolwiek wysokości. Nie są wiarygodne twierdzenia pozwanego, że w czasie rozmów telefonicznych z R. K. kwestionował niniejsze 2 faktury, gdyż wymieniony w swoich zeznaniach okoliczności tej kategorycznie zaprzeczył. W pozostałym zakresie zeznania pozwanych zasługują na walor wiarygodności.

Na podstawie art. 217 § 2 k.p.c. w wersji obowiązującej przed 3 maja 2012 r. Sąd oddalił (k. 336) wnioski dowodowe zgłoszone przez powódkę w dniu 11 lipca 2013 r. (nagranie 00:56:00-00:58:36 - płyta koperta k. 337) dotyczące przesłuchania komornika M. S. i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego grafologa. Powódka wniosowała o przesłuchanie komornika na okoliczność, czy pozwany w jego obecności kwestionował wysokość zadłużenia wobec powódki, a biegły grafolog miałby ocenić, czy sporne dokumenty podpisał pozwany lub pozwana. Sąd podjął taką decyzję, gdyż uznał, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Należy bowiem podkreślić, że powódka chciała wykazać zeznaniami komornika, że pozwany nie kwestionował w postępowaniu komorniczym wysokości zadłużenia, co wykazała już zeznaniami w charakterze powodowej spółki R. K.. Natomiast Sąd ocenił, że powódka przedkładając dokumenty z pieczętką pozwanego i przelew pozwanego dotyczący zapłaty odsetek za opóźnienie m.in. od spornych faktur w wystarczającym stopniu wykazała, że dostarczyła pozwanemu towary, za które wystawiła sporne faktury. W związku z tym okolicznością drugorzędną jest osoba, która podpisała odbiór towaru, skoro dysponowała pieczętką pozwanego, a później pozwany uznał dług wynikający z niniejszej dostawy płacąc odsetki za opóźnienie zapłaty.

Sąd zważył, co następuje:

Niniejszej sprawie dotyczy roszczenia z zobowiązania wekslowego wynikającego z wystawienia weksla przez pozwanych. Pozwani nie zakwestionowali ważności wystawienia weksla.

W rozpoznawanym przypadku weksel stanowiący podstawę wywodzonych przez powódkę roszczeń miał za zadanie realizować funkcje zabezpieczającą (gwarancyjną) w stosunku do wierzytelności z tytułu prowadzonej przez powódkę z pozwanym wieloletniej współpracy.

Dla oceny, czy istnieją podstawy uwzględnienia powództwa opartego na wekslu, niezbędne stało się zatem ustalenie, czy w chwili przedstawienia go do zapłaty zawierał on wszystkie wymagane ustawą cechy ważności. W tym miejscu podkreślić należy, iż zobowiązania wekslowe charakteryzuje surowość zarówno pod względem formalnym jak i materialnym wynikająca z regulacji zawartych w Ustawie z dn. 28 kwietnia 1936r. – Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r., Nr 37, poz. 282)

Wymagania formalne dotyczące weksla własnego określa art. 101 Prawa wekslowego. Jako, że w przedmiotowej sprawie chodziło o weksel własny in blanco, wśród wyszczególnionych w cyt. przepisie wymogów dla ważności takiego

weksła istotne znaczenie miało spełnienie przede wszystkim dwóch warunków. Weksel taki winien bowiem zawierać minimum: nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku w jakim go wystawiono, oraz podpis wystawcy weksła (warunek konieczny dla każdego rodzaju weksła). Przez weksel in blanco należy bowiem rozumieć dokument nie zawierający wszystkich koniecznych cech weksła, na którym pewna osoba (wystawca, akceptant, poręczyciel) złożyła podpis w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, pozostawiając odbiorcy uzupełnienie brakujących składników treści, i który po wypełnieniu może stać się wekslem zupełnym – przy czym ta niezupełność nie może być wynikiem przeoczenia, albowiem w przeciwnym razie mielibyśmy do czynienia z wekslem wadliwym.

W poddawanej analizie weksłu oczywistym było spełnienie wymogu umieszczenia w treści dokumentu słowa „weksel”, bezsporne były również podpisy wystawców.

Zobowiązanie osób podpisanych na wekslu in blanco powstaje z chwilą jego wydania, ma charakter warunkowy. Wywołuje ono bowiem pełne skutki z mocą wsteczną dopiero wówczas, gdy weksel zostanie wypełniony i odpowiada przepisom prawa wekslowego.

Jakkolwiek we wniesionych od nakazu zapłaty zarzutach, pozwani nie kwestionując ważności zobowiązań wekslowych z tytułu wystawienia weksła, wskazywali także na inne uchybienia powodujące brak ich odpowiedzialności wekslowej, a konkretnie brak należności pozwanych wobec powódki.

W postępowaniu nakazowym, po przekazaniu sprawy sądowi na skutek zarzutów, niedopuszczalne jest rozszerzenie powództwa ani przekształcenie podmiotowe, ani też zmiana jego podstawy; jeżeli jednak nakaz zapłaty wydano na podstawie weksła gwarancyjnego, strony mogą - w granicach nakazu - powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego (por. uchwała połączonych Izb Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych SN z dnia 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, opublikowaną w OSNCP 1973/5/72/).

Bezspornym jest okoliczność, iż powódkę łączyła z pozwanym wieloletnia współpraca, na podstawie której powódka dostarczała, na zamówienie pozwanego, środki do produkcji rolnej do gospodarstwa pozwanego. Żadna ze stron nie kwestionowała również okoliczności wystawienia weksła, a tym samym funkcji zabezpieczającej jaką miał on spełniać.

Sporna jest okoliczność, czy pozwany w określonym terminie spłacił należności z tytułu rozliczenia dostarczonych towarów. Powódka przedłożyła stosowne wyliczenie i dokumenty określające wysokość sumy wekslowej, które uzupełniła na żądanie pozwanego w zakresie dokumentów potwierdzających dostawę towarów, za które wystawiono 2 sporne faktury. Powódka przedłożyła także poświadczone przez fachowego pełnomocnika odpisy dokumentów, których kserokopie dołączono do pozwu. Nie jest zasadny zarzut pozwanych, że nastąpiła prekluzja zarzutów i dowodów powódki na podstawie art. 495 § 3 k.p.c. Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 r., nr 233, poz. 1381) do niniejszego postępowania ma zastosowanie przepis art. 495 k.p.c. obowiązujący przed dniem 3 maja 2012 r., a więc z obowiązującym § 3 art. 495 k.p.c. zawierającym prekluzję zarzutów i dowodów w stosunku do powódki niezgłoszonych w pozwie. Przepis zawierał jednak możliwość powołania nowych zarzutów i dowodów w terminie tygodnia od doręczenia powódce odpisu zarzutów. Powódka odpis zarzutów otrzymała w dniu 2 kwietnia 2012 r. (k. 136), a więc pismo powódki z dnia 3 kwietnia 2012 r. (k. 137-138) nadane dnia 6 kwietnia 2012 r. zostało złożone w powyższym terminie. Ponadto powódka zasadnie podniosła, że wcześniej pozwany nie kwestionował należności, więc pozew mógł być ograniczony wyłącznie do wystawionego weksła.

Pozwani podnieśli zarzut niezgodności wypełnienia weksła z rzeczywistym zadłużeniem pozwanych wobec powódki, gdyż w chwili wystawienia weksła nie istniała wierzytelność w wysokości wypełnionej na wekslu przez powódkę. Powódka wykazała, że pozwany zamówił i odebrał towar, za który wystawiono 2 sporne faktury z dnia 31 marca 2009 r. i 17 kwietnia 2009 r. Powódka wykazała również, że pozwany poza postępowaniem sądowym nie kwestionował wierzytelności powódki z przedmiotowych faktur, nie twierdził, że nie odebrał tego towaru i w związku z tym nie ma obowiązku zapłaty za niego ceny. Ponadto powódka wykazała, że pozwany uznał dług wynikający z niniejszych faktur, gdyż po otrzymaniu noty odsetkowej z dnia 28 lutego 2010 r. - zawierającej precyzyjnie wyliczenie odsetek

za opóźnienie zapłaty za poszczególne faktury - zapłacił w dniu 10 marca 2010 r. odsetki od wierzytelności powódki wynikających m.in. ze spornych faktur.

Nie jest zasadny zarzut pozwanych, że powódka błędnie zaliczyła zapłatę w kwocie 15.000 zł na poczet faktur nie objętych powództwem, gdyż powódka notą odsetkową z dnia 28 lutego 2010 r. precyzyjnie wykazała sposób zaliczenia zapłaty powoda kwoty 15.000 zł w dniu 15 grudnia 2009 r., która została zaksięgowana na koncie powódki w dniu 16 grudnia 2009 r. (kwoty 5.633,27 zł, 7.752,15 zł i 1.614,58 zł). Powódka nie dochodząc roszczeń objętych fakturami z dnia 15 kwietnia 2009 r. i 3 listopada 2009 r. nie przedłożyła tych faktur, gdyż nie są objęte niniejszym pozwem. Ponadto nie jest zasadny zarzut pozwanych, że przysługiwał mu 5 % rabat z tytułu terminowego uregulowania należności, gdyż nie wykazał, że należność z faktury z dnia 2 czerwca 2012 r. uiszczył w terminie. Podobnie powódka nie miała obowiązku przedkładać faktur nie objętych pozwem, na poczet których zaliczyła wpłatę powoda w kwocie 20.000 zł z dnia 21 lipca 2010 r.

Nie jest zasadny zarzut pozwanych, że przysługiwał im rabat w wysokości 5 % z tytułu terminowej płatności faktury z dnia 21 grudnia 2010 r. z terminem zapłaty 30 grudnia 2010 r. Pozwani co prawda zapłacili w terminie (28 grudnia 2010 r.), ale płatność nie była pełna, gdyż wynosiła 24.900 zł, a po potrąceniu 5 % rabatu powinna wynosić 24.986,36 zł (26.196,17 zł – 1.309,81).

Reasumując, skoro powódka dysponowała wierzytelnościami wobec pozwanego z tytułu spornych faktur i nie potwierdziły się zarzuty o spełnieniu przez pozwanego warunków do uzyskania 5 % rabatu, więc powódka prawidłowo zaliczyła wpłaty dokonane wobec pozwanego i prawidłowo wypełniła weksel.

W związku z powyższym nie budzi wątpliwości Sądu, że wysokość wierzytelności powódki została wpisana przez powódkę według stanu na dzień 29 marca 2011 r. Powódka wykazała, że stan wierzytelności powódki wobec pozwanych na dzień wypełnienia stanowił przedmiotową kwotę 88.031 zł. W doktrynie i w orzecznictwie wskazuje się, że weksle in blanco mające funkcję gwarancyjną mogą zabezpieczać roszczenia przyszłe, albo już istniejące, ale nie mające jeszcze ostatecznie sprecyzowanej ostatecznie wysokości (por. Piotr Machnikowski, Monografia Prawo wekslowe, Oficyna 2009 r., wyrok SN z dnia 19 października 1972 r., I CR 379/72, opublikowany w Lex nr 7163, czy wyrok SN z dnia 16 października 1985 r., IV PR 217/05, opublikowany w OSNC z 1986 r., nr 6, poz. 105). Nie budzi wątpliwości Sądu, że powódka wypełniła sumę wekslową zgodnie z rzeczywistym zadłużeniem pozwanych, gdyż pozwani upoważnili powódkę do wypełnienia weksla w każdym czasie na kwotę wierzytelności wynikającą z dostarczonej przez powódkę - na podstawie wieloletniej współpracy – pozwanemu środków produkcji rolnej wraz z odsetkami za opóźnienie. W związku z tym nie jest zasadny zarzut pozwanego dotyczący nieistnienia wierzytelności powódki w wypełnionej kwocie w dniu wystawienia weksla.

Przez wystawienie przedmiotowego weksla pozwani stali się dłużnikami wekslowymi, których odpowiedzialność wobec posiadacza weksla jest solidarna (art. 47 prawa wekslowego).

Orzekając o zgłoszonym roszczeniu odsetkowym Sąd miał na uwadze, że zgodnie z generalną zasadą wyrażoną w art. 455 k.c., świadczenie winno być spełnione w oznaczonym w fakturze terminie. Zasadniczo od tej chwili powódki należą się odsetki za zwłokę (art. 481 k.c.). W związku z tym powódka prawidłowo naliczyła odsetki od upływu terminu płatności do dnia 29 marca 2011 r. i wliczyła je do kwoty wekslowej.

Sąd uznał za zasadne żądanie odsetek od dnia następnego po upływie terminu do wykupu weksla, a więc od dnia 6 kwietnia 2011 r. Nie jest zasadny zarzut pozwanych, że narusza to zakaz anatocyzmu z art. 482 k.c., gdyż weksel zabezpieczający wierzytelności powódki wobec pozwanego obejmował także wierzytelność z tytułu odsetek za opóźnienie. W związku z tym powódka prawidłowo dokonała kapitalizacji odsetek na dzień wypełnienia weksla i wliczyła je do sumy wekslowej. Natomiast Sąd zasądzając wierzytelność powódki z weksla ocenił, że przysługuje powódce roszczenie o odsetki za opóźnienie w płatności sumy wekslowej od powyżej wskazanego terminu wykupu weksla.

Reasumując powództwo jest w całości zasadne, a więc Sąd w zaskarżonej części utrzymał w mocy nakaz zapłaty (art. 496 k.p.c.), w tym również co do kosztów postępowania (na które składała się wyłącznie opłata od pozwu 1.101 zł). Ponadto Sąd obciążył pozwanych kosztami procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego powódki w kwocie 5.000 zł, na którą składa się wynagrodzenie (na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - t.jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461), w kwocie odpowiadającej nakładowi pracy pełnomocnika w tym wielu dojazdów na rozprawę przed Sądem w Kaliszu z P..

SSO Jan Brzęczkowski